

Ledo Mihkel, üks noor mees, karijus
seest jo monnest aast. Temma tundis, et
süddame kohhas tedda kengeste fisti, ja sest
ollt teminal suur vallo, et wahhest ei ööd
egga pâiva rahho saand. Teminal ollid so-
likad. Neist ei olle näljalt ükski ilma. Üh-
hel on neid ennam, teisel wâhhem. Jõse-
ärraniste leitalse Fallo - rahva seas paljo
sedda wigga tundwad. Kui nemmad pal-
jo fallo sôivad, mis sandiste puhtals teh-
tud on, siis neelvad nemmad mittoford
mitto tubbad ussi-poega ühtlase alla, mis
wahhest silmal näggematta on, ja keenest
ni mitto innimesse sisefonina sees, jâvad
ellama. Gesamma hâdda tulleb, kui nem-
mad wahhest vallaval aial mitsas heina, tõ-
sires janno pârast soost ebt oade seest, mud-
dast wet jowad. Segal rûparwad nemmad
mittoford piisoklessed ussi- ja fonira- poiad
ja feiluggused piisoklessed lomoklessed enne-
se sisse, mis silm ei nä, ja mis läbbi siis
mitmesuggused solikad ja wahhesti sissalik-
kud

Kud siggiwad ja kastiwad ja libbeda vallo teivad,
Gesamma higgi olli Mihhliga. Ra temma läks tar-
ga jure. Lark wangutas pead, ja et kül selgeste teo-
dis, mis wigga Mihhlil olli, siiski ütles, teistest
sedda peale pandud ollewad. Nâhd hattas pommiise-
ma ja lobbisema, ja mund naero - tööd tegemaa;
winaks andis temiale futiae wina, ja wina sisse ol-
li ümnia kange oksendamisse-rohto pañnud. Se olli
nâhd wâgga hea ja aitis Mihlli, sest ta hattas
hirinsâste oksendama, aias ennese seest ühhe sure us-
si välja, ja sai teriveks. Alga sedda abbi okses
Mihkel ja Mevisas sanud, kui ta seuna ollets läinud,
ja oksendamisse-rohto wõtnud, ilma sedda tühja ja
ruumalat lobbisemisi ja lausumisi. Lark wõttis sure
mafs ja Mihkel mõtles ommas rannimalusse, et ta
üna targa sanna läbbi sest wallust olli peâstetud,
mis ommeti aina walle olli!

Rargo: Ebnnisel murti ühhel õsel aida uksed lahti
ja naese firstuist warrastati üks üddr hâbbe helmid,
ja üks sôlg ja monned kañnaga rublad ârra. Eed-
sammast fullas ellas üks püstti warras, Læro Mad-
dis, kes jo mitingle olli wargusse-fahjo teinud. Eeds-
da